

в. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

годишенъ абонаментъ 4 л.

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвентъ.

За обявления се плаща по 10 ст. на дума на първата страница и по 5 стот. на четвъртата. Приставски публикации при особно споразумѣние.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

за

Второто полугодие на в. „НОВА СТРУЯ“.

Вѣстника и за напредъ ще излиза въ сѣщия форматъ и остава съ сѣщата цѣна — 4 л. годишно, 2 л. за половинъ година.

Балканска Федерация.

Отъ дебатитѣ, които станаха по отговора на троното слово въ Народното Сѣбрание, и отъ нѣкои и други печатни органи идеята за една Балк. Федерация на балканскитѣ държавици отново испъкна и взе да пробива все повече и повече пѣхтъ въ нашето общество. Идеята не е нова. Тя още прѣди нашето освобождение е вълнувала умоветѣ на нѣкои наши революционери. Но въ тогавашно врѣме идеята за една такава федерация не е толкова прозлизала отъ материалнитѣ интереси на отдѣлнитѣ бал. държавици, колкото отъ горѣщото желание на нѣкои наши патриоти да видатъ своето отечество частъ по-скоро освобождено отъ тежкото турско иго; тя е произлизала повече отъ общи хуманитарни, челолюбивни начала, отколкото отъ жизнитѣ интереси на народитѣ, населяющи отдѣлнитѣ княжества на Бал. Полуостровъ.

Сѣга въпроситѣ е сѣщия, а идеята и не е по-поужденая имать сѣвршено други мотиви, друга цѣль.

По-дългия или по-краткия самостоятеленъ свободенъ животъ на Романия, Сърбия, Гърция и България имъ даде толкова горчиви опити, щото народитѣ, които смѣтаха заедно съ свободата да доде и онова щастие за коетѣ по-рано си бълнуваха, останаха сѣвршено розочеровани и съ горестъ си спомнаха за старитѣ добри врѣмена. Тѣ отъ единъ пѣхтъ паднаха между два чука: отъ една страна силната економически Австрия, която смѣташе Балкана за свой пазаръ, отъ друга пѣхтъ-силната политически Русия, която смѣташе освобожденитѣ отъ нея народи за васали и постоянно се бъркаше въ тѣхнитѣ вътрѣшни работи. Това положение на работитѣ не позволяваше на освободенитѣ млади държавици да заживеятъ единъ правеленъ политически и економически животъ. Интереситѣ на Австрия и Русия все повече и повече захващаха да се прѣплитатъ на Бал. Полуостровъ: тамъ, гдѣто влиянието на Русия надмогваше, сѣптерничесвото на Австрия се явяваше на прѣвъ планъ и обратно. При една такава борба за влияние, естествено е, че първото нѣщо, което трѣбваше да се яви бѣше враждата между Бал. държавици и тази вражда по-единъ искусственъ и систематически начинъ се раздухваше отъ Русия и Австрия само и само да можатъ да запазатъ своето положение и да удовлетворятъ своитѣ економически или политически интереси. Отдѣлнитѣ държавици не можаха да съзнаватъ своитѣ общи врагове, тѣ даже и да съзнаваха това, нѣмаха сила да го признаятъ открито, защото една на друга си не вѣрваха и мислиха, че само съ унищожаванieto на едната, другитѣ ще можатъ да заживѣятъ единъ по-добъръ и сносенъ животъ. Но не е само това, което карае насъ и нашитѣ сѣсѣди да враждуваме по между си. Отъ една страна Русия, отъ друга Австрия искусствено съдаваха, катъ се ползуваха отъ лошото економическо и финансово положение на своитѣ жертви, както въ насъ, той и въ Сърбия, Румания и Гърция стрѣмление къмъ тереториално увеличение, къмъ сѣдвзание на нѣкакви си завѣтни национални идеали.

Неосвободената частъ отъ Европейска

Турция стана най-сгодната ябалка, съ която ще межатъ да ни държатъ въ вѣченъ раздоръ, додѣто може би единъ день, истощени отъ нашитѣ борби, сами ще се хвърлимъ въ прѣгржкитѣ на нашитѣ лицимѣрни доброжелатели.

Горната мисль се потвърждава отъ хиляди факти, но най-прѣвия, най-осезателния фактъ е фирмилиановия въпросъ. За сега за никого не е тайна, че той е подигнатъ отъ самата Русия и че тя най-ревностно настоява за ржкополаганieto на Фирмилиана за владика въ Скопие. Това вече се признава и отъ самото наше русофилско правителство, това се твърди и отъ всѣчки европейски вѣстници. Да, нашата освободителка, нашата доброжелателка-майка, която се възпѣва на всѣка крачка отъ нашитѣ засѣпени русофили, иде да нахърни, иде да убие тѣхното патреотическо чувство, иде да вкара една черна нишка въ този националенъ идеалъ, съ когото тѣ тѣй-нагло съ омаивали българския народъ и въ чието име съ искали поддржката на Русия. Нѣка нашитѣ русофили добръ се възгледатъ въ това, па и нашитѣ русофоби и австрофили добръ прѣценатъ резултата отъ своята политика.

До сега нашитѣ партии, които сж идвали на властъ, сж се ржководили или отъ русофилска или отъ русофобска и астротилска политика безъ да видатъ да и интереситѣ на народа, дали ний, като държава, която иска да запази себе си, имаме интересъ да бждемъ съ Австрия или съ Русия. Резултатитѣ, както отъ едната, тѣй и отъ другата политика сж били плачовни за нашия народъ и за нашата държава: австротилството е докарало и ще докара нашето економическо робство, русофилство — политическо робство. Руската политика у насъ е била политика на вътрѣшни вмѣшателства, политика на опекунство. Събитията отъ 81 год. и 86 год. сж най-ярки доказателство на това.

И едната и другата политика е гибелна за насъ. Тогава гдѣ е спасителния пѣхтъ, коя е спасителната политика? Спасителната политика както за насъ, тѣй и за Сърбия, Романия, Гърция и неосвободената Македония е въ Балканската федерация. Федеративната политика на тѣзи държавици ще може да имъ създаде не само мораленъ пристижъ въ Западна Европа, но ще имъ даде и тази физическа и економическа сила, която ще бжде най-добрия стражъ на тѣхната национална независимостъ. Федерация на Бал. държавици, това трѣбва да бжде националната политика на насъ и на нашитѣ сѣсѣди, отвѣнтъ нея спасение нѣма и колкото по-скоро се съзнае, толкова по-добъръ ще бжде за всѣчки ни. Всѣка друга политика на русофилство или русофобство, на австротилство или австротилство е противъ интереситѣ на Бѣл. народъ, е противъ интереситѣ на цѣлия Бал. Полуостровъ.

Юр. Юрдановъ.

За сѣюзния тормозъ.

(Продължение отъ 25 брой).

Ако насъ ни пѣдите отъ сѣюза, защото пѣдираме, че нашитѣ общ. идеи сж най-истинитѣ и научни и искаме да се усвоятъ отъ цѣлата организация, защото вѣрно ще ни водятъ тѣзи идеи и ако ви е неприяно най-послѣ, че, посредствомъ методитѣ на тѣзи наши общ. идеи, ний изясняваме и сѣюзното дѣло, то на сжщото основание, ако имате, разбира се, „политическо вѣрую“ и му служите, на сжщото основание, казваме, че трѣбва сжщо тѣй и съ Васъ да се постъпни, защото тѣй сте убѣденъ за „свѣта“ и „сѣюзнитѣ работи“. Е, тогава кои ще останатъ г. Trouvé въ сѣюза? „Несъмнено“ тѣзи, които нѣматъ „политическо вѣрую“. Имали, обаче, въ сѣюза членове съ „политическо вѣрую“ — каквито и да били — тѣ все ще искатъ туй „вѣрую“, тѣзи обществ. идеи да му ги присадятъ. Това именно вършимъ и ний.

Що се отнася до това „каква трѣбва да бжде политиката на сѣюза — по единична или обща“ г. Trouvé не позволява прѣди всичко политика за сѣюза, „както цѣло“, а я позволява само за членоветѣ му. Като че ли сѣюза дѣйствува, като сѣюзъ само когато членоветѣ сж опрѣни гърбъ о гърбъ. Намъ се струва, че подобна мисль поставя сѣюза въ най-фантастиченъ образъ. Когато писахме, че сѣюза трѣбва да прѣгърне една обща, еднаква и принципална политика, ний пояснихме, кой ще е носителя на тази политика. „Сѣюза“ не е чудовище нѣкакво, а група отъ хора, които образуватъ този сѣюзъ. Тѣ именно трѣбва да иматъ обща, еднаква и принципална политика. И ако нашия опонентъ наистина мисли, че: „Една обща политика не увеличава съ нищо силитѣ на сѣюза, като политически факторъ“; ако той мисли даже, че силитѣ му се намалява отъ общата, еднаква, и принципална политика, то не остава нищо друго да се желае, освѣнъ най-големата пѣстрога въ убѣждението и възгледоветѣ по всѣчки въпроси отъ обществено-училищенъ характеръ, които засѣгатъ сѣюза. Тогава, разбира се, че въпроса за „сѣвѣнатостъ“, за „тактика“, за „интензивностъ“, и „ефикасности сѣвѣства“ губи основата си и никога не ще бжде рѣшенъ.

„Кой прѣчи въ сегашния сѣюзъ на членоветѣ, принадлежащи на коя да е партия, да работятъ за възтѣржествуването на нейнитѣ идеали“ — казва г. Trouvé. Ами кой е казалъ пѣкъ, че сѣюзъ е прѣчилъ на нѣкого да работи „за възтѣржествуването на нейнитѣ идеали“ (на партията). Или г. Trouvé знае само да измуква отъ прѣститѣ си неказани работи? Ний мислимъ, че не е спора, прѣчи ли сѣюза или не на нашитѣ политически идеали, ами е, коя и каква политика най-вече е необходима за да се спомогне, да се ускори, да се използотвори врѣмето и силитѣ на сѣюза за постигане на пѣлитѣ и идеалитѣ му. Ний казваме, че общата, еднаква и принципална социално-демократическа политика е именно този лостъ, който наистина издѣлва, но най-сѣкурно води къмъ реформитѣ. Ако ли пѣкъ всичкото разногласието се поддържа за туй, защото ний „за по-успѣшното реализиране на сѣюзнитѣ идеали“ сме избрали „имено най-неудобната, най-непригодната за момента партия — работническата“, ний слѣдъ като напомниме общитѣ положенiя на г. Trouvé за „злото“, за „несносното положение“, за „общата гаранция“ и пр. молимъ го да ни посочи друга нѣкоя отъ нашитѣ политически партии, която да бжде най-удобна и най-пригодна за сѣюза. Защото и ний не съгласни „съ такава политика (социално-демократическа) сѣюза“ да „убие смисъла, или най-малко“, да „ослѣда на бездѣйствието членоветѣ вътрѣ въ сѣюза“. Кажете, кажете, за бога, г. Trouvé, чашъ по-скоро друга нѣкоя партия, която да дава „сѣвѣсли“ на сѣюза; друга политика, която да не мори сѣюзнитѣ членове отъ „бездѣйствието; иначе, вѣрвайте скоро ще исплюскатъ отъ бездѣйствието всѣчки социалисти въ сѣюза и тогава... тогава сѣюза силентъ, гордъ, правъ и тихъ ще работи съ „собствени сѣвѣства за „специфичното, професионалното и пр.“ — Блазе му! За отиванieto ни въ партията, смѣемъ да докладваме, че туй сме направили отдавна, та напразно сж заповѣдитѣ на г. Trouvé. Обаче, независимо отъ това, ний по силата и вѣрата въ нашето „политическо вѣрую“, споредъ което ще се оправи „свѣта“ и просвѣтителното и сѣюзното цѣло, стоимъ, хайлазуваме въ сѣюза и го тревожимъ, но ще ни процъватъ — краятъ ни е близо, скоро ще издхнемъ отъ бездѣйствието! На процъване питаме г. Trouvé да ни посочи, отъ гдѣ и какъ измуква слѣднитѣ тълкувания: „Да се мисли, че сѣюза за да реализира своитѣ искания, трѣбва да има една „обща, принципална политика, значи да се стоварятъ върху плѣщитѣ на сѣюза непосилни работи, значи да се прѣдполага, че той единичкѣ е въ положение да направи отъ своитѣ искания една реалностъ, най-сѣгнѣ значи, да имаме едно прѣувеличено мнѣние за ролята, която сѣюза е повиканъ да изиграе въ нашия обществено-училищенъ животъ“. Молимъ г. Trouvé посочете, гдѣ и какъ казахме, писахме или дадохме да се разбере, цитирайте! Току тѣй „да се мисли... значи...“ „значи...“ „ще рече“ е лесно да се каже и съ това да се окарикатури възгледъ на противника, но то не е честно.

Прочетѣте, чптателю, още веднѣжъ този цитатъ на г. Trouvé и сами си дайте отговоръ на тълкуванията му: кой „стоваря непосилни работи на сѣюза“ — „собственитѣ ли сѣвѣства за прѣмахвае „несносното положение“ или ний; кой „прѣдполага, че той единичкѣ е въ положение да направи отъ своитѣ искания реалностъ“ кой има „прѣувеличено мнѣние за ролята на сѣюза — дали ний, които писахме още въ 13 бр. на „Н. С.“, че щомъ пѣкъ исканията на сѣюза сж подчинени на общитѣ наредни искания, излиза, че безъ народа сѣюза само ще е глениче, но ница не може стори“, или г. Trouvé, които има „специфични, професионални и чисто-училищенски“ искания въ лѣвия сѣдѣжъ, а „общественитѣ“ въ дѣсния и казва, че „соб-

къв законът, които се вършат въ името на извѣстни принципи или идеи.

Една отъ тѣзи прѣстѣпления сѣж и всичкитѣ тѣзи възмутителни нѣща, които нашето духовенство върши въ името на христовата вѣра.

Погледнете въ нашия животъ, разгърнете нашия периодически петатъ, попитайте койго цете християнинъ и вий ще видите, ще намѣрите и чуете хиляди и хиляди не само безакония, но мерски прѣстѣпления, вършени отъ нашитѣ попове.

Отъ нѣколко години насамъ това разединението, което съществува междо нашето духовенство, захвана да изчезва. Съ вкарването на по-млади и просвѣтени елементи въ него, то вече взе да се чувствува като едно цѣло, захвана да образува различни братства, захвана да взема за свои покровители короновани глави; съ една дума, нашето духовенство захвана да се организира за да затвърди и разшири своето влияние междо масата. Подаракътъ, който направиха Сливенски и Видински владци отъ по 10 и 50 х. лева, за съгражданието въ София богословско училище, е най-добрия и чувствителния признакъ за тѣзи чувства и стрѣмления, които сѣж обхванали нашитѣ благочестиви попове. Но не е само това, тѣ иматъ два—три вѣстника, а на тѣхно разположение се е турнало и едно списание, съ които зацитяватъ своитѣ интереси и заблуждаватъ наивнитѣ и благочестиви хорица.

При тази наличностъ отъ факти, не сме ний, които ще искаме да се запрети всичко това съ специални закони. Ний искаме едно, което прѣди нѣколко дена и нѣкои народни прѣдставители го прѣпоръчваха на правителството: *раздѣление на църквата отъ държавата.*

Отъ 1888 год., отъ какъ държавата взе подъ свое покровителство църквата, отъ какъ захвана да дава на поповетѣ заплати и да харчи по 800,000 лева за подържане на толкова епархии, отъ тогава и нашитѣ попове се почувствуваха осигурени отъ всѣка една страна. Тѣ мислеха, че чрезъ държавата, се освобождаватъ отъ онова ничтожно опекуство, което по-рано самото папство упражняваше надъ тѣхъ. Единъ пжтъ отървани донѣкъ отъ материалната зависимостъ на своето папство, пжтъ къмъ прѣстѣпленията е вече отворенъ. За нашитѣ попове. Тѣ вече могатъ да праватъ съ тѣзи християни, които имаха нѣкаква религиозна нужда отъ тѣхъ, каквото си искатъ. За тѣхъ не съществуваха никакви опрѣдѣлени такси, тѣ не позволяваха на женитѣ да си носятъ свѣщи, а да купуватъ смърделитѣ черковни свѣщи, тѣ не искатъ да отидатъ на опело или вѣнчавка, догдѣто не взематъ прѣдварително паритѣ, тѣ си взематъ повторно молитвитѣ, ако не имъ се плати и пр. и пр.

Тѣзи всичкитѣ факти идатъ да докажатъ, че нашето духовенство вече не се смѣта за духовенъ баща на народа, а за неговъ властелинъ и заповѣдникъ.

Но не е само това, което върши нашето духовенство. То знае много добръ, че неговия естественъ съюзникъ е монархизма и ето защо много отъ нашитѣ попове и владци открито проповѣдватъ монархизма и унищожение на конституцията. Неотдавнашния примѣръ въ Стара-Загора съ владката Методий Кусевичъ, който отъ вратитѣ на олтара е проповѣдвалъ, че за насъ трѣбва една желѣзна ржка и че нашата конституция дава голѣма свобода, та за това трѣбва да се унищожи, доказва най-нагледно желанието на нашето духовенство.

Съ раздѣления църквата отъ държавата и поставянието ѝ въ ржцѣтѣ на самия народъ, тѣй както бѣше въ турско врѣме и до 1888 год., всичко ще се измѣни, подобни случаи нѣма да се случватъ и тогазъ църквата ще бѣде дѣйствително народна църква.

Това трѣбва да бѣде исканието на всѣки просвѣтенъ човѣкъ, то трѣбва да бѣде належаще искание на всѣка една партия, която милѣе за доброто и бждащето на народа и неговата свобода. Догдѣто е рано, трѣбва да се извърши всичко. Отъ една страна на държавата ще отлекне отъ грѣбътъ повече отъ 2,000,000 л., отъ друга страна и народа ще държи въ по-голѣмъ респектъ своитѣ християнски проповѣдници.

Poplicola.

До Г-на Димитръ Константиновъ Касанинъ.

Въ гр. Плевенъ.

Прѣзъ мѣсецъ Мартъ 1902 г. въ с. Долна Митрополния прѣстѣпно се лини отъ животъ кръчмаръ —лихвомецъ П. Хичковъ изъ г. Плевенъ. Това осждително убийство послужило за поводъ и даде възможностъ на мнозина идеолози отъ калжна на «очилатий слѣпецъ» да поговорятъ върху свѣтски дрѣболи, нѣ не и върху истинскитѣ причини на развиващата се у насъ прѣстѣпностъ—дѣянния насочени срѣщу живота, честта и имота и нѣща, причини, които ги пораждатъ и развиватъ, които каратъ хората да вършатъ прѣстѣпления.

Азъ лично имахъ възможностъ, при единъ воденъ отъ васъ съ ваши събесѣдници разговоръ, да чуя изказанитѣ отъ васъ хубави практични възгледи по прѣстѣпността, голѣмата у насъ обществена злина. Въ вашитѣ размѣнени мисли личаха нѣща, които неосвѣтляваха въпроса, защото имаше бъркане на причини и послѣдствия и липсваше указание на срѣдствата за намаление прѣстѣпността. Това нѣщо ме накара по тоя въпросъ съ васъ да побесѣдвамъ чрезъ печата, огледалото на общественитѣ мисли.

Прѣстѣпността въ наша прехвалена България не е малка. Отъ една вѣдомостъ, напечатана въ «Държ. Вѣстникъ», брой 54 отъ 1902 г., се вижда, какво прѣзъ 1901 г. общото число на затворницитѣ е било 16,633. Отъ тѣхъ подъ слѣдствие сѣж були 10,545, а осждени 3867 отъ денъ до седмица, 1900—отъ седмица до мѣсецъ, 258—отъ мѣсецъ до година и 63—отъ година на горѣ. Въ това число мжже затворници сѣж били 14081, жени 669 и малолѣтни 1883. Между затворницитѣ личатъ 1447 търговци, вѣроятнo каквито сѣж *Плевенскитѣ нивори*, 7 пона и 11 учители. Въ редоветѣ на затворницитѣ се намиратъ български поданици 15,499 и 12506 православни християни, които паятъ свѣщи, посятъ, знаятъ заповѣдитѣ «не убий», «не кради» и пр.

Отъ първий Д-врий 1901 г. до 1-ий Мартъ 1902 г. ето какво и колко прѣстѣпления сѣж се извършили: 131 убийства, 129 наранявания, 467 кражби и 559 пожара. Въ плевенско пожаритѣ сѣж били 72, кражбитѣ 21, а прѣстѣпленията насочени срѣщу живота —10. Прѣзъ 901 г. въ Плевенско окончателно сѣж осждени 422 души, отъ които 363 «благочестиви християни» (глед. «Д. В-къ», брой 72).

Горѣизложеното, Господ. Константиновъ, е извадка изъ официална статистика. Въ нея ний срѣщаме само сухи цифри, но нигдѣ не виждаме нѣщо относително земенитѣ мѣроприятия за намаление на това зло—прѣстѣпността. Това, ще рѣче нѣкой, не е работа ни на министра Радевъ, ни на ръководителитѣ на общественитѣ работи, а на «лични» и «добросъвѣстни» ад-тика, е билъ и много има въ Плевенъ. Но, за да може да се разберемъ, я да се запишаме въ това отношение у насъ каква дѣятелностъ развиватъ: прокурорчетата, които отъ любовъ къмъ *искуството и солидарността* (не смѣйте се) сѣж юнаци, членове на разни спортни дружества и команди по баловетѣ и слѣдователитѣ, очилатитѣ слѣпци, който, занимайки се съ стомаха си, смѣтатъ само каква рента ще иматъ отъ пенсия и колко получаватъ сега отъ «спестенитѣ».—Тѣй или инакъ, тѣй Домитре, но буржоазний вървежъ на общественото развитие и капиталистическитѣ съотношения на общественитѣ сили и много други нѣща ставатъ фактори за развиваието на прѣстѣпността и за вербуване прѣстѣпници отъ горѣ на долѣ. Условиата при днешний строй помагатъ за уголѣмяване прѣстѣпността, която може да се намали само, когато знаемъ причинитѣ, които я създаватъ и когато употребяваме разумни срѣдства за въздѣйствиа надъ условията, срѣдната, факторитѣ и дѣйцитѣ. Туй невѣрнимъ ний и за туй често ще се изненадваме съ убийства изъ засада и по други начини.

За затворницитѣ и затворитѣ у насъ е направено много малко. Затворницитѣ тука ставатъ злосторници, а затворитѣ —мжчителници. *Нашитѣ затвори станала доказани за адвокатитѣ, а затворницитѣ—тѣхни мюшери.* Врѣдъ, та и тука печала, търговийка. До когато ний се боимъ да говоримъ за корена промѣна, ще сме зрители на тази грозна аномалия, която нѣма да се прѣмахне съ «камшикъ», както мислятъ нѣколцина.

Съ изложеното въ горнитѣ редове, чрезъ провѣрени данни, Ви се рисува развитието на прѣстѣпността и се прави намекъ за «прѣстѣпната нехайностъ» на властѣта, за дѣто тя не работи за намалението ѝ, нито за морализиране прѣстѣпницитѣ. Е че, правди ради, я кажете ми: такава една дѣйностъ къмъ такава насока възможна ли е у насъ, дѣто органитѣ на сждебната властъ не си правятъ трудъ да изучатъ *срѣдната*, дѣто се вършатъ прѣстѣпленията, *условиата*, които ги извикватъ, *причинитѣ*, които ги развиватъ, и *нехайството*, което ги търши? Кой каквото и да хоротува, азъ смѣло ще Ви кажа, че въ това отношение, нашитѣ *магистратори* сѣж по-долни и отъ *аргати*, а ние интеллигенти и «исти» сме по-мръсни и отъ *глисти*. Дѣйността на гражданитѣ е негативна, оная на магистратитѣ—количествена и ялова, а оная на платенитѣ лжжи (адвокатитѣ) по-прѣстѣпна и отъ самитѣ прѣстѣпници.

Струва ми се, че въ дрипава България отъ голѣмъ до малкъ сички сме замѣзали на крива коледа, за които правъ и обхтамъ пжтъ се неамира. По тоя и други въпроси до-редъ щж Ви пишиж нѣщо повече.

Плевенъ.

Vir.

Габровски работи.

(дописка отъ Габрово).

Тукашнитѣ едри капиталисти бѣха свикали на 28-ий Априлъ едно събрание за да се обсъди въпроса *какъ да се подигнатъ занаятитѣ у насъ*, индустриата и земледѣлето. Въ това събрание имаше всѣкакви —учители, доктори, чиновници, фабриканти, но едни нѣмаше—отсѣжствуваха земледѣлцитѣ и занаятчинтѣ, чийто халъ милостивитѣ фабриканти сѣж искали да подобряватъ. На забѣлѣжкитѣ на нѣкои отъ по-благоразумнитѣ да се повикатъ въ събранието и нѣкои отъ еснафѣтѣ, инициаторитѣ отговориха, че това е неудобно, понеже *щѣло да има голѣмъ калабѣлъкъ*. Безъ много справии умното «събрание» намѣри слѣдующитѣ два илача, за неспособното положение на занаятитѣ, индустриата и земледѣлнето: 1) Да се разрѣши, щото отъ влоговетѣ въ Габровската земледѣлческа каса да се ползуватъ само габровскитѣ производители, а не да се прѣпращатъ частъ отъ тия влогове въ друга земледѣлческа каса 2) Да се образува едно информационно бюро въ Габрово, което ще узнава движението на търговията и ще служи като ръководителъ при разпрѣдѣление на стокитѣ. До колко тѣзи мѣрки ще подобратъ халѣтъ на занаятитѣ и земледѣлцитѣ въ Габровско, ний не знаемъ; но знаемъ едно —имено, че тия мѣрки ще послужатъ само на фабрикантитѣ и лихваритѣ да увеличатъ приходитѣ си. Какъвто и да бѣде кредитѣтъ, отъ него ще се ползуватъ не полупропадналитѣ занаятчин и земледѣлци, на които касата нѣма да има довѣрие, а богатитѣ фабриканти —10-12 души. Сжщо е и съ «информационното бюро»: то ще важи само за голѣмитѣ търговци, а за малкитѣ нѣма да има никакво значение. Забѣлѣжителното въ всичката тази комедия е това, дѣто фабрикантитѣ, помислиха за участъта на занаятчинтѣ слѣдъ като съсипаха съ конкуренцията си прѣпитанитѣ на цѣлия градъ и слѣдъ като поставихъ въ мизерия хиляди занаятчийски семейства! Пусто лицемѣрие! Че кждѣ имъ бѣше умѣтъ на габровскитѣ думбазы по-рано, когато строеха фабрикитѣ си и когато се палеха единъ другъ! Впрочемъ лицемѣрието не е могло и да се прикрие, тѣй като прѣдложенитѣ отъ тѣхъ мѣрки вмѣсто да закрѣпятъ занаятитѣ, и ще подровятъ още повече тѣхната основа и вмѣсто подобрене на занаятитѣ, ще се получатъ само по-тѣлсти гешефти за инициаторитѣ.

Димовъ.

ХРОНИКА.

Съ настоящия брой записваме въ полугодие на вѣстника си, миналия ний до сега сме билъ редовни въ испращанието, тѣй сжщо и нашитѣ неплативши до сега абонати ще бждатъ тѣй добри и ни внесатъ стейността му. Ний повторно молимъ неплатившитѣ абонати да се издѣлжатъ и ни подкрепатъ въ трудната задача, съ която сме се нагърбили. Ний не очакваме отъ никждѣ помощъ, освѣнъ отъ тѣзи, които намиратъ за нуженъ единъ подобенъ вѣстникъ.

Приятно ни е да съобщимъ, че Г-нъ А. В. Андрѣевъ, помощникъ финансовъ чиновникъ въ градѣтъ ни, се е згодилъ миналия мѣсецъ за Г-ца Величка Ив. Докова. Нашитѣ благопожелавания на щастливата двойка.

Слухъ се прѣска, че камарата щѣла да бѣде отложена по случай заминаването на княза и нѣкои отъ министритѣ за Русия. До колкото е това вѣрно, не знаемъ. Но ако излезе вѣрно, то ще бѣде най-грубата подигравка съ парламентаризма и съ народния суверенитетъ. Камарата е свикана съ опрѣдѣлена цѣль да вотира бюджета, догдѣто тя не извърши това, никакво отлагание не може да става. Отлаганието на сесията не зависи отъ никого друго, освѣнъ отъ самитѣ народ. прѣдставители и ний мислимъ, че г. г. народ. прѣдставители ще стумеятъ да запазатъ своитѣ права и правата на народния суверенитетъ.

Както се научаваме договора по заемѣтъ щѣлъ билъ да бѣде внесенъ на разглеждане въ Народното Събрание прѣзъ идущата седмица. Това много добръ, но защо правителствения органъ не казва нищо по заема и условията, при които е сключенъ или българския народъ не заслужава това?

Отъ нѣколко врѣме насамъ Софийскитѣ вѣстници много на често захванаха да ни донасятъ новини за хващане на оржжия и патрони по-границата отъ нашитѣ власти. Мотивитѣ, които сѣж подбудили правителството да върши това, може би, да сѣж извинителни, но не знаемъ отъ какви мотиви се движатъ тѣзи вѣстници, които хроникиратъ подобни работи. Вмѣсто да цоправатъ вежди, тѣ навѣрно ще извадатъ очи.

Органа на Плевенският стамбулист в. «Бдител», като говори за някакъв побой извършен от някой си учител Бояджиев над един ученик от V-кл. училище, най-накрая пуца интрижката, че помънатия Бояджиев бил ревностен поклонник на Маркса. По повод на това в положението сме най-категорически да отблъснем горното тенденциозно съобщение, като опоменем, че Бояджиев е възпитаник на духовната семинария, и на Вишето Училище, че той се движи постоянно в сръдната на воени и че той никога не е бил някакъв марксист. Ний не знаем, дали съобщението за пооя е вярно, обаче, ако то излезе истинско, показва само едно, имено, че помънатия учител е член не на социалист. партия и марксист, а добър привърженик на стамбулистите. Това се доказва още от обстоятелството, че в. «Бдител» намира Бояджиева достоен за пристав за първия участък, имено там, дѣто покойните шефове на партията му изтезаваха софийската младеж през 93 и 94 година.

Прѣди два — три мѣсеца Луковитския в. «Начало» бѣше подигналъ цѣль кръстоносен походъ сръщу тамошната главна учителка, единствената вина на която е била, споредъ нашите най-положителни свѣдения тази, че е настоявала за точното изпълнение на законите и правилниците. Въ цѣлата тази атака играе твърдѣ важна роля честолубието на единъ бивши учител, който, въ желанието си да заеме мѣстото на главенъ учител, не се е спиралъ прѣдъ никакви сръдства. Ний положително не можемъ да разберемъ, какъ единъ общественъ листъ може да се обърне въ органъ сръщу извѣстни личности и какъ той слиза отъ пиедестала на идейната борба за да стане проводникъ на честолубиви замисли. Ний допускаме за минутка, че лицето, сръщу което съ такава жестокостъ се нахвърля нашия луковитски събратъ, е извършило извѣстни опущения — но въ такъвъ случай, нека ни бжде позволено да мислимъ, че не по такъвъ начинъ може да се възбуди въ него чувството на справедливостъ и уважение на дѣлността му. Намъ се вижда това поведение на в. «Начало» неумѣстно и затуй, защото то се отнася до единъ рѣдкъ случай, дѣто една жена е поставена на равно съ мъжете — да занимава длѣжности, които нашето общество е навикнало да счита, че сж по право притежание на мъжете. Уважението къмъ идеята за една политическа равноправностъ на двата пола налагаше на в. «Начало» по-голяма снисходителностъ, ако не и деликатностъ по отношенията му къмъ една учителка. За сега толокъ.

Ревностенъ кавалеръ къмъ учителите. Чиновника при Габровската Земледѣлческа Каса — *Иванъ Огняновъ* при раздаването заплатите на учителите и учителките, къмъ последните, особено къмъ по-симпатичните, до толкова е билъ услужливъ, че на някои отъ тѣхъ е далъ заплати и за непрослужено врѣме, на други е отпушалъ всички суми отъ общ. врѣхнини. Съ подобни дѣйствия е ставалъ причина да се всяватъ раздори между учителството.

Мислимъ, че началството на този господинъ трѣбва да се позаинтересува малко за него, а тѣй сжщо длѣжностъ е на Уч. Инспекторъ да изучи работата и доложи, гдѣто трѣбва, защото негова обязаностъ е да отстранява всички работи, които внасятъ раздоръ между учителите.

Помолини сме да попитаме Гражданската Санитарна Дирекция вѣрно ли е, че г-нъ Д-ръ Т. Живковъ въ битността си на Плев. окол. лѣкаръ, като е ходилъ въ командировка по околията, е прѣдставилъ смѣтка за пжтни пари и по желѣзницата, които сж били исплатени своевременно? Ако това е вѣрно, то почитаемата Санитарна Дирекция знаели, че Д-ръ Живковъ е билъ сжщеврѣмено и желѣзопжтенъ лѣкаръ и като такъвъ се е ползвалъ съ безплатенъ първо-класенъ билетъ? Длѣжностъ е на Дирекцията да се погрижа и изучи работата какъ стои. Врѣме е вече да се прѣчулатъ краката на всички тѣзи негодници, които гледатъ на държавните пари, като на плячка.

Воена управа — Н. Хр. Ганизовъ отъ Лѣсковецъ билъ вземанъ войникъ като «отклонившия» и тикнатъ въ пионерната дружина

само за това, защото Лѣсковския кметъ отъ немарливостъ къмъ своята работа пропусналъ една година името му въ списъците за новобранци. Прѣзъ Януарий т. г. умира бащата на Ганизовъ и остава едно петочленно семейство безъ всѣкаква материална подкрепа. Семейството подава молба до V дивизия за освобождение на сина. Команданството на V дивизия праща молбата слѣдъ единъ мѣсецъ въ IV дивизия и отъ тамъ слѣдъ единъ мѣсецъ извѣстятъ, че понеже Ганизовъ е отклонившия, то не може да се освободи. Прѣзъ Мартъ нещастното семейство праща молба до Мин. Свѣтъ, той отъ своя страна до Воен. Министерство, то въ V дивизия, V дивизия въ IV дивизия и тя отново го припраща въ Военото Министерство безъ всѣкакъвъ резултатъ и до сега. Идете и кажете Ви на това семейство, че синътъ е отишелъ да пази отечеството, когато то загива, а единствения способъ членъ е взетъ войникъ.

Както изглежда работата ерадето за ржкополагане на Фирмилиана е издадено вече и само се чака съгласието на Патриашята за да стане Фирмилиана титулиранъ скопски владика. Нека му мислятъ нашите запалени патриоти и русофили, които съ своята безумна външна политика може би единъ денъ ще докаратъ и заробването на самата България. Свѣстете се, господа, до гдѣто е врѣме и не дѣйте сами турга ржците си подъ камъка.

Отъ вчера насамъ г. г. учителките и учителите отъ Ловченско, Никополюско и Плевенско сж собрани на конференция въ гр. Плевенъ. Има повече отъ 100 души присждствоующи. Конференцията се откри отъ Окр. уч. инспекторъ г. П. Рачевъ и за ржководител на събранията се опрѣдѣли Окол. Уч. Инспекторъ Г-нъ Мутафчиевъ. Вчера се чете рефератъ по нравствеността и станаха доста дълги дебати по него.

Не бѣше не отдавна, когато прѣдставителите на Земледѣлческия Съюзъ или сега партия викаха най-много противъ правителството и му се заканваха да бждатъ негови най-ярки противници. Но достатъчно бѣше да се свика Нар. Събрание, на което депутати да обърнатъ другия листъ. Гѣ както се гледа въ всичко ще подържатъ правителството, па и самъ в. «България» ги смѣта за правителствени хора.

Спорѣдъ някои столични вѣстници министра на правосждието Радевъ щѣлъ да излиза въ оставка.

Днесъ сж пуснати безплатно едни малки брошурки противъ социалистите. Както се научаваме брошурите се раздаватъ отъ самите попове и тѣхните роднини. Обръщаме вниманието на г. г. гражданите да се снабдятъ по-скоро съ въпросната брошура. Нѣка най-по-дирѣ и поповите пораздвижатъ затлѣстелите си шкембета.

При заминаването си за Русия, както казватъ княза щѣлъ да вземе само военния министръ, Народ. Събрание щѣло да прато своята древностъ Дѣдо Цанкова, а правителството — А Лютскановъ. На добъръ имъ частъ. България има още много пари за разходки.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията:

1. Право дѣло, мѣсеченъ педагогически-общественъ прѣгледъ к. V.
2. «Задруженъ Трудъ» книжка IV.
3. «Мисль» — книжка IV.
4. «Свѣтъ» — книжка VII.
5. «Женски Бюлетинъ» год. I № 1.

Българско Тър. Дружество.

Клонъ Плевенски.

о б я в л е н и е

Настоятелството на Плев. клонъ отъ Б. Т. Дружество съобщава на Г. Г. Членовите отъ същото дружество, че излета, който ще стане на 18-й и 19-й того до гр. Търново, ще бжде при слѣдующий маршрутъ.

Тръгване на 18 сутренъта въ 4 часа съ пощенския тренъ до Горна Орѣховица, кждѣто ще се пристигне въ 7¹/₂ ч. отъ тамъ плевенъ, Печатница на Т. Хр. Бърдаровъ

ша прѣзъ «Прѣображенския манастиръ» за гр. Търново. Обѣдъ, вечера и нощувание въ сжщия градъ. На другия денъ ще се разгледатъ интересните около града мѣстности и въ 9 ч. вечерта съ трена обратно за гр. Плевенъ. Сборний пунктъ за трѣгване е гара Плевенъ, а за връщане опрѣдѣлений за нощуване хотелъ въ Търново.

За квартирантъ при този излетъ се опрѣдѣля касиера на Дружест. Г. Генчевъ, а за пътеводителъ Г. Романъ Дачевъ. Сжщия Г. Дачевъ се натоварва съ описание на излета. Понеже излѣта е задѣлжителенъ, то трѣбва да се знае колко членове ще пристѣствуватъ за да се взематъ мѣрки за квартири, за туй членове, които ще участвуватъ, отъ днесъ трѣбва да внесътъ на Касиера по 2 л. като депозитъ за такса по трена.

Отъ Настоятелството

Общеобразователно списание

„Двадесети вѣкъ“

За наука, философия и педагогия.

Излиза (въ Пловдивъ) и прѣзъ II година въ сжщия обемъ: мѣсечно, кн. въ 4—4¹/₂ печ. коли, смѣсенъ гармондъ, и въ сжщия духъ: като ориентира върху най-важните и животрѣпнати научно-философски и педагогически въпроси и съдѣйствува за обединение на знанията и създаване на убѣждения; новиятъ пжкъ отдѣлъ — **«наученъ прѣгледъ»** има за цѣль, въ кратки реферати, да дава свѣдѣния върху най-новите духовни прояви въ чужбина и въ насъ.

Годенъ абонаментъ 7 лева, внесени при записването (до 5 книги — края на юни) 3:50 лева. **Прѣплатителъ** до 15 май внасятъ по 6 лв. (единични лица) по 5:50 лв. (колективно 10 души) и по 5 лв. (колективно за ученици).

Постояни сътрудници: г. г. Д-ръ Ат. Димитровъ, Д-ръ К. Свраковъ, Д-ръ В. Николчовъ, Д-ръ Д. Гиневъ, П. Миневъ и др.

Редактори: С. Велевъ и А. Кръстевъ. Поръките се отправятъ до редакторъ-стопанинъ: А. Кръстевъ — Враца.

Обявления отъ Сжд. Плевенъ

№ 6626

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ на последното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния вѣстникъ ще се продаватъ на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Тръстенишкото землище, а имено:

- 1) Нива «Надъ лозята» 11 дек. 4 ара оцѣн. — 80 лева; 2) Нива «Бурсво търне» 14 дек. 8 ара — 102 лева; 3) Нива «Ранището» 12 д. 9 ара — 91 л.; 4) Нива «Отвжтъ сѣдѣния долъ» 14 д. 7 ара — 104 лева; 5) Нива «Радичевицъ» 7 дек. 3 ара — 51 л.; 6) Нива «Край Орѣховска граница» 9 дек. 6 ара — 65 лева; 7) Нива «Сѣдѣния долъ» 6 дек. 8 ара — 48 лева; 8) Нива «Хр. брѣстле» 5 д. 7 ара — 40 л.

Горните имоти принадлежатъ на Симеонъ Митовъ отъ с. Тръстеникъ, не сж заложени, продаватъ се по възисканието на Хазната за 509 л. 45 ст., лихвитъ и разноските по изпълнителния листъ № 4764 на Плевенский Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разгледаното книжата и наддаването може да става всѣки прижтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плевенъ, 23 Юний 1901 год.

Дѣло № 909/99 год.

2—2

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

№ 3568

Подписний Петръ Георгиевъ Сждеб. Приставъ при Плевенский Окр. Сждъ на II участъкъ на основание изпълнителенъ листъ № 424 отъ 28/I 1897 год. издаденъ отъ Плевенский Окол. Мир. Сждия въ полза на Хазната сръщу Русси Вълчовъ отъ с. Тученица за искъ 82 л. 77 ст. съгласно чл. чл. 914, 1004—1025 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че 19 Априлъ до 20 Май 1902 год. ще продавамъ на публиченъ тръгъ съ явно наддаване въ канцеларията си въ гр. Плевенъ

- 1) Нива въ Тученишкото землище въ мѣстността «Отъ сръца» отъ 14 дек. при съсѣди: Ангелъ Василевъ, Върбанъ Коновъ, Игнатъ Вълчовъ и Иванчо В. Сирковъ оцѣнена за 120 лева.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна. Който Г. г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаването всѣки прѣстственъ денъ и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допусне да прѣгледжатъ вѣтките книжа отнасящи се по проданта, като се съобразятъ съ д. 1017 отъ Гражданското Сждопроизводство.

гр. Плевенъ, 15 Мартъ 1902 год.

Дѣло № 154 отъ 1897 год.

Сждебенъ Приставъ П. Георгиевъ

Редакторъ: Юр. Юрдановъ.